

Arrest

nr. 87 825 van 20 september 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake K. M. en K. Z., met refertes X en X, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 30 april 2012, ingediend door advocaat Z. CHIHAOUI en gekend bij de Raad onder dossiernummer 95 577. Bij verzoekschrift van 30 april 2012, ingediend door advocaat A. MOSKOFIDIS en gekend bij de Raad onder dossiernummer X, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissingen. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissingen tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers X en X samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosnische Moslim (Bosniak), afkomstig uit Berane (Montenegro) en in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. U bent officieel gehuwd met K. Z.(...) (O.V. 6.955.703). Twaalf jaar geleden kreeg uw echtgenote tengevolge slechte behandeling in het ziekenhuis van Berane een miskraam. Sindsdien kampt uw echtgenote met psychische problemen, waarvoor ze vrijwel onmiddellijk na de miskraam op regelmatige basis in behandeling was bij een psychiater in het staatsziekenhuis van Berane. In het verleden was u een tiental jaar actief voor de DPS (Demokratska Partija Socijalista Crne Gore). Daar u door uw Servische burens werd bedreigd, stopte u in 2002 met uw activiteiten voor de DPS. Sinds 2005 werd u omdat u behoorde tot een andere politieke partij en wegens uw etnie door uw Servische buurman O. S. (...) geplaagd. Ook uw kinderen werden door S. (...) gepest. In 2007 legde u voor uw problemen met S. O. (...) een klacht neer bij de politie, echter tevergeefs. De afgelopen drie jaar had u het, wanneer u en uw echtgenote aan het verkopen waren op de markt, op wekelijkse basis aan de stok met de politie. Ondanks dat jullie een werkvergunning hadden, moesten jullie maandelijks 300 tot 400 euro betalen aan de politie, zoniet werden jullie goederen weggeschopt. Tweemaal kwam het zelfs tot een handgemeen met de politie op de markt. Zo werden zowel u als uw echtgenote ongeveer een twee- à drietal maanden voor uw gesprek op de zetel van het Commissariaat-generaal, geslagen door de politie. Ten slotte bracht u in het kader van uw asielaanvraag aan dat uw kinderen I. (...) en I. (...) werden gepest door Servische leerlingen op school. Zo werd bij wijze van voorbeeld uw dochter I. (...) een Turkse genoemd en werd ze aangevallen wanneer ze naar de toiletten ging op school. U ging de problemen van uw kinderen non-stop aankaarten op school. De directie beloofde u weliswaar dat het niet meer zou gebeuren, maar de pesterijen gingen gewoon door. Daar u uw gezin in veiligheid wilde brengen, verliet u Montenegro op 5 februari 2012. U kwam in België aan op 8 februari 2012 en diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in. U wenst niet naar Montenegro terug te keren uit vrees er vermoord te zullen worden door Serviërs.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 15 augustus 2011 te Berane; de Montenegrijnse identiteitskaart van uw zoon I. (...), uitgereikt op 27 oktober 2010 te Berane; de Montenegrijnse paspoorten van uzelf, uw zoon I. (...) en uw dochter I. (...), alle uitgereikt op 26 januari 2012 te Berane; het Montenegrijns paspoort van uw zoon E. (...), uitgereikt op 1 februari 2012 te Berane; de geboorteaktes van uzelf en uw zoon E. (...), uitgereikt op 1 februari 2012 te Berane; de geboorteaktes van I. (...) en I. (...), uitgereikt op 31 januari 2012 te Berane; uw huwelijksakte, uitgereikt op 30 januari 2012 te Berane; en uw arbeidsboekje.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er zeer ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van uw asielrelaas zoals u het deed op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 13 maart 2012. Er kunnen immers enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld met het relaas dat u uiteenzette in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2012. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u Montenegro verlaten te hebben louter door de psychische problemen van uw echtgenote tengevolge een miskraam. Uw echtgenote bracht tijdens haar gehoor ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken naast haar psycho-medische problemen aan dat jullie kinderen gepest en geslagen werden op school en dat de Serviërs jullie niet de kans gaven aan een deftige job te geraken. Zowel u als uw echtgenote verklaarden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet niets te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Montenegro (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3; DVZ, vragenlijst CGVS echtgenote, p. 3). Wanneer u op 13 maart 2012 gehoord werd op de zetel van het Commissariaat-generaal bracht u echter een aantal bijkomende vluchtmotieven aan voor uw vertrek uit Montenegro. Tijdens dat gehoor stelde u Montenegro te zijn ontvlucht naar aanleiding van jarenlange problemen met uw Servische burens, in het bijzonder O. S. (...), en problemen met de politie wanneer u en uw echtgenote goederen verkochten op de markt (CGVS, p. 6-10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden in uw relaas stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangehaald omdat het interview bij

de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te zijn en u later nog de mogelijkheid had om een uitgebreid interview te geven (CGVS, p. 7). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Het gaat hier immers om essentiële aspecten van uw asielrelaas en bij het invullen van deze vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Montenegro heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Overigens werd u expliciet gevraagd of u, behalve de psychische problemen van uw echtgenote die u schetste op de Dienst Vreemdelingenzaken, in Montenegro nog andere problemen kende, in het bijzonder met uw autoriteiten of medeburgers, en antwoordde u op deze vragen ontkennend (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook uw echtgenote antwoordde op voormelde vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend (DVZ, vragenlijst CGVS echtgenote, p. 3). De verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde werden u bovendien in het Servo-Kroatisch voorgelezen en u heeft ze voor akkoord ondertekend. De hierboven vermelde inconsistenties zijn dermate fundamenteel dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door u op het Commissariaat-generaal geschetste problemen met uw Servische buur S. O. (...) en met de politie in Montenegro. Bovenstaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid op essentiële wijze onder druk.

Dat er hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde problemen met S. O. (...) en de politie blijkt verder uit de tegenstrijdige verklaringen van uzelf en uw echtgenote. In verband met de problemen met S. O. (...) moet worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 maart 2012 met geen woord gerept heeft over voornoemde persoon (CGVS echtgenote, p. 1-12). Wat betreft jullie beweerde problemen met de politie stelde u dat u één keer bent geslagen door de politie. Uw echtgenote stelde dan weer dat zij er getuige van was dat u drie of vier keer werd geslagen door de politie (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 6). Verder stelde u betreffende jullie problemen met de politie nooit een klacht te hebben ingediend bij de politie of elders. Uw echtgenote daarentegen stelde dat zij met u in de zomer van 2011 een klacht heeft neergelegd bij de politie nadat de politie jullie goederen had weggeschopt op de markt (CGVS, p. 9-10; CGVS echtgenote, p. 8).

Voorts zijn ook jullie verklaringen over de door jullie beweerde pesterijen van jullie kinderen op school met de nodige tegenstrijdigheden behept. Immers, zo verklaarde u dat u steeds alleen klacht ging neerleggen op school aangezien u uw echtgenote niet met dergelijke zaken wilde belasten gelet op haar mentale gezondheidstoestand (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dan weer dat zij non-stop (zeker eens per week) ging klagen op school over voornoemde problemen. Uw echtgenote verklaarde verder met u een tiental keer op school te zijn gaan klagen over de problemen van uw kinderen aldaar (CGVS echtgenote, p. 7). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan jullie verklaringen de beweerde problemen van jullie kinderen – waarvan de waarachtigheid op zich tevens in vraag dient te worden gesteld gezien uw algemene geloofwaardigheid reeds danig onder druk staat – op school te hebben aangekaart.

Verder bracht u aan dat uw komst naar België (mede) ingegeven was door de psycho-medische problemen van uw echtgenote. Uw echtgenote kreeg door gebrekkige hulp in het ziekenhuis van Berane een miskraam en sindsdien kampt zij met nachtmerries, insomnia, heeft ze 's avonds angst en wilde ze al enkele malen zelfmoord plegen (CGVS, p. 10). Betreffende de door jullie beweerde miskraam moet vooreerst opgemerkt worden dat u aanvankelijk stelde dat uw echtgenote 20 jaar geleden een miskraam had. Gewezen op het feit dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat de miskraam een zevental jaar geleden plaatsvond, stelde u dat u zich inderdaad vergist had. Echter, later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de miskraam plaatsvond ongeveer twaalf jaar geleden en dat uw echtgenote sindsdien bij een psychiater, van wie u de naam schuldig diende te blijven, in behandeling is (CGVS, p.7, 10-11). Vraagtekens rijzen aldus met rede of uw echtgenote in het verleden weldegelijk een miskraam heeft gehad. Hoe dan ook, daar waar u verklaarde dat de miskraam te wijten is aan een gebrek aan behandeling in het ziekenhuis, repte uw echtgenote met geen woord over het feit als zou een gebrek aan behandeling aan de oorzaak van haar miskraam gelegen hebben (CGVS echtgenote, p. 1-12). Wat er ook van zij, als er al enige waarheid gehecht mag worden aan jullie verklaringen dat uw echtgenote psychische problemen zou kennen – die jullie overigens, ondanks jullie bewering dat zij hiervoor jarenlang op regelmatige basis zou zijn behandeld, met geen enkel medisch attest konden staven – heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote voor haar beweerde medische problemen bij een terugkeer naar Montenegro geen verder beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening. Zo stelde uw echtgenote aanvankelijk tevreden te zijn over de door haar van dokter/psychiater L. (...) verkregen behandeling. Echter, ondanks dat uw echtgenote na een bepaalde tijd niet meer tevreden was over de behandeling door dokter L. (...), liet ze het na een andere arts in Montenegro aan te spreken. Het door uw echtgenote aangegeven feit dat zij op andere plaatsen in Montenegro niemand kent, kan geenszins gelden als geldige rechtvaardiging voor haar nalaten ter zake

(CGVS echtgenote, p. 9-10). Uw bewering dat uw echtgenote van het ziekenhuis in Berane geen doorverwijzing zou krijgen, neemt geenszins weg dat jullie op eigen initiatief eens een andere arts of psychiater konden consulteren voor de beweerde psychische problemen van uw echtgenote (CGVS, p. 11).

Ten slotte heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Montenegro had kunnen vestigen om eventuele toekomstige problemen van uw kinderen op school (immers, aan de door u beweerde problemen met de politie of uw Servische buur S. O. (...) kan niet het minste geloof worden gehecht, cf. supra) in Berane te ontlopen. Uw echtgenote haalde immers zelf de mogelijkheid aan uw kinderen naar een Moslimschool te sturen in bijvoorbeeld Rozaje (Montenegro) waar Bosnische Moslims een meerderheid uitmaken van de bevolking (CGVS echtgenote, p. 7).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ze staven immers louter de identiteit en nationaliteit van u en uw kinderen, uw burgerlijke staat, en uw periodes van activiteit en werkloosheid in Montenegro, maar deze gegevens staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, zoals verzoekende partijen zelf aangeven in hun verzoekschrift. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Verzoekende partijen laten weten het niet eens te zijn met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om hen de vluchtelingenstatus te weigeren en stellen dat, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij heeft beslist, hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging bevatten. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift een overzicht van de problemen die zij in hun land zouden hebben ondervonden en benadrukken in hun verzoekschrift voortdurend dat zij niet meer kunnen terugkeren naar Montenegro omdat hun leven en hun fysieke integriteit aldaar in gevaar is en dat zij omwille van hun Bosniak afkomst het slachtoffer van verregaande discriminatie zijn, waardoor een normaal en menswaardig leven voor hen aldaar onmogelijk is. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij voor de problemen die zij in Montenegro ondervinden geen daadwerkelijke bescherming van de autoriteiten kunnen krijgen, hetgeen zij hebben aangegeven in hun gehoorverslag. Zij zijn van mening dat de commissaris-generaal hun problemen van discriminatie ten onrechte heeft onderschat. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar beslissingen stelde, zijn hun problemen van intimidatie en uitsluiting door etnische Serviërs en het gebrek aan daadwerkelijke bescherming door de autoriteiten, mede omwille van verregaande discriminaties wegens hun etnische afkomst, wel degelijk ernstig genoeg. De benadering van verwerende partij is volgens verzoekende partijen te vaag, te abstract en te theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de schrijnende realiteit waarin verzoekende partijen verkeren in hun land.

3.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partijen dienen *in concreto* aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven en hun fysieke integriteit er in gevaar is en dat zij er niet kunnen worden beschermd door de aldaar aanwezige autoriteiten en de herhaling van hun asielproblematiek is niet voldoende om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Waar verzoekende partijen verder nog argumenteren dat de benadering van de commissaris-generaal te vaag, te abstract en te theoretisch is en dat hij hun problemen onderschat, merkt de Raad op dat het louter uiten van kritiek, zonder concreet in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, niet afdoende is om hieraan afbreuk te doen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen argumenten naar voor brengen die een ander licht kunnen werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen is gesteld.

3.2.5.1. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partijen, merken zij op de andere problemen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben vermeld omdat zij dachten dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te zijn dat zij later, op het Commissariaat-generaal nog de mogelijkheid zouden hebben om een uitgebreide versie van de feiten weer te geven. Zij stippen aan dat eerste verzoekende partij deze uitleg reeds heeft gegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat deze uitleg zou moeten

volstaan. Deze tegenstrijdigheid is niet van die aard dat de geloofwaardigheid van hun relaas hierdoor in het gedrang komt, zo menen verzoekende partijen.

3.2.5.2. Verzoekende partijen beperken zich in bovenstaand argument tot de herhaling van de uitleg die eerste verzoekende partij heeft gegeven tijdens haar gehoor toen zij met haar tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van het reeds opgeworpen en door verwerende partij niet aanvaarde excuus niet van aard is om desbetreffend motief te ontkrachten. De Raad verwijst in dit verband naar de zeer uitgebreide motivering in de bestreden beslissingen. Hij is van oordeel dat verwerende partij met recht stelde dat dergelijke uitleg niet afdoende is omdat de niet vermelde elementen essentiële aspecten van hun asielrelaas betreffen, verzoekende partijen bij het invullen van deze vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk geadviseerd werden steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten en bij terugkeer problemen of vrees riskeren, hen expliciet werd gevraagd of zij nog andere problemen kenden, in het bijzonder met hun autoriteiten of met medeburgers, waarop verzoekende partijen ontkennend antwoordden en tenslotte omdat eerste verzoekende partij haar genoteerde verklaringen, nadat die haar in het Servo-Kroatisch werden voorgelezen, eveneens voor akkoord heeft ondertekend – wat trouwens ook geldt voor tweede verzoekende partij (administratief dossier, stuk 8b). Het spreekt voor zich dat aangaande inconsistenties dermate fundamenteel zijn dat deze zeer zwaar afbreuk doen aan het geloofwaardige karakter van hun asielrelaas.

3.2.6.1. Met betrekking tot hun onderlinge tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de beweerdde problemen met hun buurman, merken verzoekende partijen op dat de vrees die zij koesteren ten aanzien van hun buurman, wel degelijk gegrond is. Dat tweede verzoekende partij niet over deze problemen heeft gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken, maakt hun verklaringen niet tegenstrijdig. Bovendien heeft tweede verzoekende partij niet de kans gekregen om op deze tegenstrijdigheden te antwoorden en heeft men haar omtrent de problemen met hun buurman geen vragen gesteld tijdens het gehoor.

Wat betreft de onderlinge tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de beweerdde problemen met de politie, leggen verzoekende partijen uit dat eerste verzoekende partij heeft geprobeerd om klacht in te dienen bij de politie, maar dat zij hiermee nergens terecht kon en zij hierdoor alleen maar grotere problemen zou krijgen met de politiediensten. Eerste verzoekende partij heeft wel tegen haar echtgenote gezegd dat zij klacht heeft neergelegd om haar wankele psychische gezondheidstoestand niet te verslechteren.

Verzoekende partijen herinneren eraan dat deze onderlinge tegenstrijdigheden niet kunnen worden aangewend om hun relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, aangezien verwerende partij hen in de mogelijkheid had moeten stellen om deze tegenstrijdigheden te verklaren. Evenmin kunnen deze tegenstrijdigheden worden aanzien als dermate belangrijk dat zij afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

3.2.6.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

Met betrekking tot de opmerking dat het feit dat tweede verzoekende partij niet over de problemen met hun Servische buurman heeft gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken, er niet voor zorgt dat hun onderlinge verklaringen tegenstrijdig zijn, stelt de Raad dat dit argument in geen geval kan worden gevolgd. De Raad merkt op dat tweede verzoekende partij, in tegenstelling tot eerste verzoekende partij, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin melding maakt van enige problemen met hun buurman. Het staat onmiskenbaar vast dat, indien eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitgebreid vertelt over haar problemen met haar Servische burens, en dan vooral met S. O., terwijl tweede verzoekende partij hier tijdens haar gehoor met geen woord over rept, er sprake is van een ernstige tegenstrijdigheid. Het komt uiterst ongeloofwaardig over dat tweede

verzoekende partij gewoonweg geen melding heeft gemaakt van één van de kernproblemen die hen er beide toe heeft aanzet om hun land van herkomst te ontvluchten. De Raad herinnert verzoekende partijen eraan dat de bewijslast op henzelf rust en dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Het komt verwerende partij derhalve niet toe zelf de informatie in verband met hun asielrelaas op te vragen. Dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen vragen kreeg voorgeschoteld in verband met de door haar echtgenoot voorgehouden problemen met hun Servische burens, kan derhalve niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer met betrekking tot de onderlinge tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de beweerdde problemen met de politie, evenmin kan worden aanvaard. De uitleg die eerste verzoekende partij in dit verband verschaft, strookt immers niet met hetgeen tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard:

" - heeft u ooit ergens een klacht neergelegd voor de problemen met de politie?

Ja, ik ben eens een klacht gaan indienen

...

- deed u samen met m. (...)die klacht vorig jaar bij de politie?

Eens ben ik gegaan met m. (...) toen de politie de kleren wegschopte" (administratief dossier, stuk 4 b, gehoorverslag CGVS van 13 maart 2012, p. 8). Uit deze verklaringen blijkt dat zij samen een klacht zouden hebben ingediend bij de politie, omwille van de problemen die zij met politieagenten op de markt zouden hebben gekend. De poging die verzoekende partijen ondernemen om deze tegenstrijdigheid alsnog goed te praten, kan niet overtuigen. De Raad merkt in dit verband nog op dat in de bestreden beslissingen eveneens te lezen staat dat verzoekende partijen zich eveneens tegenspreken over het aantal keren dat eerste verzoekende partij door de politie zou zijn geslagen. Verzoekende partijen brengen met betrekking tot deze, voor de geloofwaardigheid van hun relaas nefaste, vaststelling geen specifieke uitleg naar voren in hun verzoekschriften.

Daar waar verzoekende partijen nog betogen dat aangaande onderlinge tegenstrijdigheden niet kunnen worden aangewend om hun relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, aangezien verwerende partij hen tijdens het gehoor niet heeft geconfronteerd met deze inconsistenties, zodat zij de kans niet hebben gekregen om hier een verklaring voor te geven, wijst de Raad verzoekende partijen op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat het volgende bepaalt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren"*. De tegenstrijdigheden in kwestie hebben betrekking op de eigen verklaringen van verzoekende partijen, en hebben geen betrekking op de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij onderling. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal om kandidaat-vluchtelingen te confronteren met hun onderling tegenstrijdige verklaringen. Het verweer dat verzoekende partijen desbetreffend bijbrengen is derhalve niet dienstig.

De Raad besluit dat aangezien voormelde flagrante tegenstrijdigheden allen betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, deze kunnen worden beschouwd als elementen die verder afbreuk doen aan het geloofwaardige karakter van het relaas.

3.2.7.1. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partijen onderling met betrekking tot de problemen die hun kinderen zouden hebben ondervonden op school, merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij steeds alleen klacht ging indienen op school omdat zij haar vrouw hier niet mee wilde belasten omwille van haar mentale gezondheidstoestand. Waarom tweede verzoekende partij aangaf dat zij samen gingen klagen op school kan eerste verzoekende partij niet uitleggen, doch dit neemt niet weg dat zij wel de waarheid vertelde. Ook in dit verband achten verzoekende partijen de tegenstrijdigheid in kwestie niet belangrijk genoeg om afbreuk te kunnen doen aan de geloofwaardigheid van hun vluchrelaas.

3.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften verwijzen naar de door eerste verzoekende partij weergegeven versie van de voorgehouden gebeurtenissen. Aangezien van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun

vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven, komt het verzoekende partijen niet toe om in hun verzoekschriften *post factum* te verwijzen naar één van de versies van de verklaringen en komt het hen evenmin toe te stellen dat de foute verklaringen van tweede verzoekende partij niet wegneemt dat eerste verzoekende partij wel degelijk de waarheid heeft verteld, te meer nu het een uiterst flagrante tegenstrijdigheid betreft. Immers, eerste verzoekende partij houdt vol dat zij alleen klacht ging indienen op school omdat zij haar vrouw hier niet mee wenste te belasten, terwijl tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf dat zij “*non stop*”, eens per week, is gaan klagen op school (administratief dossier, stuk 4b, gehoorverslag CGVS van 13 maart 2012, p. 7). Dat eerste verzoekende partij niet weet waarom haar echtgenote dit zou hebben verklaard, kan uiteraard niet als excuus worden aanvaard voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Er kan toch wel redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partijen dergelijke gebeurtenissen onderling zouden bespreken. De Raad concludeert dat een dergelijk flagrante tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op één van de elementen waarom verzoekende partijen hun land zijn ontvlucht, op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Het louter verwijzen naar één van de voorgehouden versies heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

3.2.8.1. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met misverstanden alsook met de traumatische gebeurtenissen die zij hebben ondergaan. Verzoekende partijen lichten toe dat zij in Montenegro in een sfeer van angst en wanhoop leefden en dat zij hun huis hebben moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hen onbekende bestemming in Europa. Zij wijzen erop dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Deze traumatische ervaringen kunnen een redelijke verklaring bieden voor de verschillende vergissingen in hun verklaringen, besluiten verzoekende partijen.

3.2.8.2. De Raad merkt op dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor echter geen melding hebben gemaakt van het feit dat hun psychische gezondheidstoestand, ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen die zij zouden hebben ondergaan in hun thuisland, hen ervan zou hebben weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Tweede verzoekende partij merkt tijdens haar gehoor, wanneer haar wordt gevraagd naar de symptomen van haar medische problemen, weliswaar op dat zij “*zenuwstress*” heeft en dat zij soms alles vergeet (administratief dossier, stuk 4b, gehoorverslag CGVS van 13 maart 2012, p. 8-9), doch uit deze vage en algemene opmerkingen kan geenszins worden afgeleid dat tweede verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal niet in staat was om haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. Dit blijkt overigens ook niet uit de inhoud van het gehoorverslag. De Raad stelt verder ook vast dat verzoekende partijen gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neerlegden waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zouden hebben (ten gevolge van deze traumatische gebeurtenissen) en dat hun cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor zij niet in de mogelijkheid zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793). De vaststellingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

3.2.9. Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat verwerende partij er niet in geslaagd is om op pertinente wijze het ongeloofwaardige karakter van de asielaanvraag aan te tonen, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast berust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat zij bijgevolg zelf dienen aan te tonen dat hun asielaanvraag gegrond is. Ten tweede merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissingen op uitvoerige wijze motiveert waarom aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschriften geen argumenten aan die deze motieven kunnen weerleggen.

3.2.10. Uit de verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende en onderlinge verklaringen van verzoekende partijen en uit de vaststelling dat verzoekende partijen er niet in slagen aannemelijk te maken dat tweede verzoekende partij voor haar beweerde medische problemen – indien hier al geloof aan kan worden gehecht – bij een terugkeer naar Montenegro geen verder beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige medische dienstverlening, kan worden besloten dat verzoekende partijen geen aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van diezelfde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende

uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift uitdrukkelijk toe dat er heden in Montenegro geen situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat uit de bestreden beslissingen volgens hen niet voldoende blijkt of verwerende partij hun asielaanvraag grondig heeft onderzocht, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier nr. 95 577, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 maart 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 95 577 / IV en RvV 96 241 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT